

Erik Ahl gick på gymnasiet, distribution och kontor. Han såg det som en lek att gå där. Han trivdes inget vidare och kunde egentligen inte tänka sig att jobba vare sig i affär eller på kontor. Fördelen som han såg det var de nya människor han träffade, och lättnaden efter de svåra grundskoleåren. Han var 17 år och bodde med sina föräldrar i en hyreslägenhet i en av Stockholms norra förorter.

Budskapet från hans föräldrar var tydligt; en yrkesutbildning är A och O, medan han varit mer inne på att börja jobba. Han var mer intresserad av musiken och gick på sin fritid på många olika spelningar. Erik var en populär figur i dessa kretsar. Han hade ett lite säreget utseende, med stora framtänder och lite uppåtnäsa. Dessutom var han kortväxt. Han led av exem och hade utslag på halsen. Punken välkomnade honom, tog emot honom med öppen famn.

Punken levde för fullt nittonhundraåttiofem. Erik hade spelat gitarr i olika band sedan han var 14 år. Han spelade vid den här tiden med ett band som var stora i det lilla, kända bland en mindre skara hängivna fans.

Det var en fin sommar. Joy Divisions sångare Ian Curtis hängde sig på våren, vilket hade gjort ett djupt avtryck i många själar, så även i Erik Ahls.

I Sverige spelade Ebba Grön fortfarande. Erik hade, i och med sina nyfunna vänner, ett stort umgänge och kunde kliva in och ut i olika gäng allt efter humör.

Punkgänget, som drogs med ryktet att vara lössläppta och hårt festande drack i själva verket väldigt sparsamt. Umgänget bestod mest i att man kokade en stor laddning med thé hemma hos någon och att man sedan satt hela kvällen och ibland in på småtimmarna och pratade om allt som föll en in. Där var Storken med sin ironi. Där var Johan med sitt "Arbetarklass"-tugg, där var bröderna Rödlund med sina olika musikinstrument, där var Pata, som hatade punken och ville bli polis, där var Sören från Gotland som aldrig kom sig för att söka jobb. Det hände att Mia och Martina var med också någon gång ibland. Inställningen var lite "anti-alkohol" och att vara påstruken på en spelning var tabu. Det var allvarligare stämning bland punkarna och inte något utrymme för honom att lufta sina svartsynta sidor. Han skrev visserligen texter med inslag av pessimism, men hans texter sågs mer som konstnärligt bra.

Erik hade även andra kompisar och de festade loss desto mer. Att vara full och åka med pendeln till stan var det häftigaste man kunde göra, för att inte tala om att dricka folköl i smyg på fritidsgårdens toalett.

Våldsamheter kunde ske, som när någon apterat sprängdeg på ett fotbollsmål, vars ena stolpe missade en man med några centimeter, eller när en av killarnas grannar fick skoimpregnering sprayat i ögonen. Det var killar varav några hade börjat jobba på byggen redan efter nian. Punkens gillades, men mycket annat i musikkväg gillades lika mycket. Ibland hängde Erik med dem och drack med dem. Då kom hans mörkare sidor fram, hans tankar om döden som en befriare och dödsriket som ett bra ställe att komma till.

Kompisarna sa åt honom att lägga ned det snacket, det var ingen som ville höra sådant. Vid ett tillfälle hade han suttit och gungat farligt på en klippavsats på ett berg.

”Lägg av, fan”, sa någon.

”Gungar jag fortare så faller jag ned”, replikerade Erik.

”Sluta, idiot!”

Skolavslutningen kom. Erik och hans band tackade ja till att spela på en privat fest hos en Ove Rosvall, som gick ut nian. Bandet hade nyligen givit ut en singel. Varje tillfälle till en spelning var bra, det blev mest att de spelade på olika fritidsgårdar runt om i Stockholm. Det kunde vissa gånger vara så gles publik att man kallade det ”offentlig repetition”. Det fanns små band överallt och bandnamnen var ofta bisarra och lustiga. Ove bodde i en villa med tre våningsplan och bandet skulle spela nere i källarvåningen. Ryktet spred sig och det kom punkare från hela stan. Ove hade förvarnat sina grannar om festen, och de som var hemma tittade nyfiket på när gängen kom ett efter ett. Killar och tjejer i trasiga kläder med text på, spretande hår i alla möjliga färger, nitarmband och kedjor.

Jakob Howe klarade inte juridikstudierna och inte så mycket annat heller. Studierna hade gått åt skogen redan från början, men det var inget han pratade om. Egentligen skulle han läsa sjörätt, men han fastnade i olika rättsfall när han satt på biblioteket, blev fixerad vid särskilt sexualsadistiska våldsmän. Han kunde sitta i timmar och läsa om tillexempel en man vid namn Fisher, som hade egenheten att ha små nålar instuckna i förhuden. Jakob fascinerades av Jack The Ripper, som härjade i London i slutet av 1800-talet. Morden i all ära, de var mycket bra och brutala, men han fastnade också för hur polisen jobbade då och hur lite man visste om mordutredningar. Bara det faktum att de döda kropparna fick hängas upp mot en vägg för att kunna fotograferas tyckte han om. Det fanns helt enkelt inga kameror som gick att vinkla. Han var okoncentrerad. Han tog inte in det som behövde tas in.

Han var 22 år och bodde i samma förort som Erik Ahl, men nere vid en vik av Mälaren i ett stort hus. Men de två kände inte varandra.

Pappan var jurist med egen firma och familjen Howe hade det gott ställt. Mamma Howe jobbade ironiskt nog som sekreterare på en advokatfirma, men inte på samma. Att sonen skulle gå i samma fotspår var liksom en självklarhet. Jakob var en stilig ung man, välväxt och med ljust halvlångt hår, han var mån om att klä sig moderiktigt. Familjen hade ett eget gym i källaren som han besökte frekvent. Annars gillade han att se videovåld.

Hans vänskrets bestod av andra unga och ”bättre bemedlade” kvinnor och män, men det började kännas jobbigt för Jakob nu. De blev klara med sina utbildningar och skaffade sig välbetalda arbeten. Och framförallt hade de flyttat hemifrån. Hans mamma tjatade på honom att söka ett vanligt arbete och det sa han att han skulle göra. Tills vidare levde han på de pengar han fötts med och hade femtusen att leva på varje månad och hade inga utgifter och betalade ingen hyra. Föräldrarnas inställning var att det hade de råd med. Att det inte fungerat med hans studier var inget de förfasade sig särskilt över. De gjorde heller inga större ansträngningar för att hjälpa till att tillexempel skaffa en bostad åt sitt enda barn.

Spelningen gick bra. Erik utstrålade välmående. Han var klädd helt i svart och hade det korta ljusa håret stående med hjälp av hårspray. Det var tjejer där som kastade trånande blickar framförallt på Steffe, som spelade gitarr och sjöng. Även trummisen, Bele, var populär bland tjejerna. Erik Ahl var också populär, men inte på det sättet. Det var stort för honom att få spela med de här killarna. Han var förälskad i Camilla sedan länge, och hon var till hans glädje där den kvällen. Hon brukade dyka upp på deras spelningar och var ett troget fan även innan Erik kom med i bandet. Camilla var en väldigt social och trevlig tjej.

Efter spelningen fortsatte festen. Huset var i tre plan och folket minglade runt, försvann in i olika rum. Några hänglade, andra badade i utomhuspoolen. Erik höll sig nykter under spelningen, men drack desto mer efteråt. Under kvällens gång gick han runt och pratade med folk, han försökte få kontakt med var och en där, men det var svårt eftersom det rörde sig om många personer. Han var ganska berusad och på bra humör när han satte sig bredvid Camilla i trappen som ledde till övervåningen. Hon hade tyckt om spelningen och pratade gärna med honom. Men han blev mer och mer påflugan.

”Camilla, vet du en sak”, sa han ”Jag har varit förälskad i dig länge”

”Vafan säger du Erik”, utbrast hon, uppriktigt förvånad. Hon höll honom ifrån sig när han försökte komma åt att kyssa henne.

”Vaddå, gillar du inte mig?”, Frågade han. Hon såg in i hans nu rödsprängda ögon och förstod att han var fullare än hon först anat.

”Klart jag gillar dig, Erik. Det gör jag, men inte på det sättet, ja..du vet”

”Men, Camilla, jag...”, började han.

”Men du”, avbröt hon. ”Kan vi inte prata när du är nykter istället? Du kan ringa mig i morgon tillexempel, du har väl mitt nummer?”

”Jadå”, svarade han. ”Jag har ditt nummer. Ringer dig i morrn” Han reste sig, smekte hennes kind och gick nedför trappan.

Camilla uppfattade att han tog det hela med fattning, men hon kunde inte se hur han kände det inom sig, hur han gick sönder.

Klockan var omkring två på morgonen när Erik tackade för sig och gick därifrån. Han tog sitt gitarrfodral och lämnade huset.

Jakob Howe ifrågasatte ingenting, men hade märkt att kompisar, särskilt då Pelle, tog sig rätten att ifrågasätta honom. Bara på tre år hade det blivit annorlunda med saker och ting. Stamstället de brukade besöka var sig likt. Ja, hela förorten var sig lik. Men det kändes inte likadant.

”Det där med juridiken, då?”, Frågade Pelle medan han tuggade jordnötter och satt bakåtlutad i stolen. ”Är det helt lagt åt sidan eller?” Pelles tjej Anette satt intill och liksom sneglade mot Jakob. Graviditeten hade börjat synas. Jakob hoppades på missfall. Han föreställde sig hur han sparkade henne i magen. Han hade från första stund tyckt att hon var grå. En grå liten råtta som tog det för givet att de hade något med varandra att göra. Han hade aldrig gillat att hon blev tillsammans med Pelle.

”Ehh”, började Jakob. ”Ja, lagt åt sidan, så kan man väl uttrycka det... Eller så kanske det blir nya tag typ till hösten... jag vet inte.”

”Planer är viktigt”, bröt Anette in. Hon var osminkad. Jakob hade undrat hur fan hon hade mage att se ut på det sättet? ”Jag menar”, fortsatte hon, ”har man inte planer framåt så... det blir ett vacuum, liksom, eller hur?”

”Ja, man blir som en formlös massa, man blir galen tror jag”, fyllde Pelle i. Han doftade starkt av parfym. Det svarta håret var bakåtslickat. Hans hår var naturligt svart, korpsvart. Jakob kände sig väldigt obekvämt, som om han inte ville vara i sin egen kropp. Ellen var med också, satt där bredvid honom. Hon var lite intresserad av honom, men han hade med tiden börjat tycka att hon var blåst. Han kunde mer gilla tjejer på avstånd och tyckte de var ointressanta så fort de sagt några meningar, så var det med Ellen. Hon hade även nu babblat på om sitt ointressanta liv, det var som om hon förlorade kontrollen när hon skulle prata, som om ögonen liksom rullade upp så att man bara såg ögonvitorna.

Jakob kände sig som att han satt i strålkastarljus, som om han synades upp och ned, dissekerades som ett lik. Jakob Howe var snyggt klädd och hade det ljusa håret lite yvigt ned över kavajkragen, men han hade verkligen ingenting att säga, ingenting att tala om. Samtidigt som han kände en längtan efter att saker och ting skulle vara som förr kände han att ensamheten var viktig, kanske till och med viktigare.

Jakob hade inte svårt att få kontakt med tjejer, men däremot att odla relationer. Han hade en idealbild inom sig av hur ett par skulle vara och se ut.

Han hade haft en lite mer varaktig relation med en kvinna. Hans version var att det inte höll för att de var alldeles för olika, hennes version var att det inte höll för att han var alldeles för tystlåten och hemlig. Han såg som sagt bra ut, men det var som om han inte tålde beröring. Hans tystnad i kombination med hans styrka var hotfull och skrämmande, som smockan i luften.

Bland kompisarna tisslades det om att Jakob eventuellt var homosexuell, men ingen av dem hade egentligen märkt sådana tendenser hos honom.

”Jag borde knulla dig tills ögonen ploppar ut din satans fitta”, mumlade han till Elin efter ytterligare någon öl, medan han tittade ned på sin egen hand som kupade sig om ölsejdeln, men de uppfattade inte vad han sa.

”Hur fan ere, polarn?”, Undrade Pelle.

”Nu börjar du bli rätt packad, va?” Mindes han att Ellen sa, och det var där någonstans han reste sig och gick

därifrån.

I familjen Howes stora hus fanns en fem månader gammal kattunge, som denna kväll hade krupit in i en tom tvättsäck i familjens tvättstuga. Jakob kom in i tvättstugan och såg hur den rörde sig inne i den vita säcken. Han stod och tittade på en lång stund, lutad mot dörrposten med händerna i fickorna. Han hade en dålig smak i munnen och gjorde en grimas.

Han var frustrerad efter att ha umgåtts med kompisgänget. Det var lite som att han kände sig som en främling i sin egen värld och verklighet, som en rymdvarelse som just anlänt till jorden och undrade vad det var frågan om? ”Planer”, tänkte han ”Vaddå planer? Vad fan då för planer?”

Han gick fram mot säcken, satte sig på knä intill och kallade på katten. ”Kss, ksss.” Den pep till därinne. Jakob öppnade säcken och tittade in i den. Han såg den lilla katten komma krypande mot honom. Den tittade på honom och jamade. Jakob log, förslöt säcken och lyfte upp den. Katten blev överrumplad, hängde kvar med klorna. Han skakade på säcken tills kattungen tappade taget och ramlade ned till botten. Jakob vägde den lite, tog sats och snurrade den ett varv runt huvudet innan han slog in den i väggen med full kraft. Han upprepade proceduren, tyckte att han fick in en skön sving. Han slog säcken med den lilla katten mot väggen säkert ett tiotal gånger innan han lugnade ned sig. Han såg då att blod och sörja sipprat genom botten och gjort fuktiga avtryck på väggen. Han lät säcken falla och tittade om det kommit någon gegg på kläderna eller skorna, men de tycktes ha klarat sig. Fattades bara det, tänkte han, att han skulle behöva tvätta kläderna också! Han städade efter sig, använde en golvtrasa för att få bort fläckarna. Inom sig kände han ett lugn, ungefär som efter ett skönt träningspass.

Han placerade säcken med kattkroppen i en plastpåse som han gick upp i skogen med. Det var samma skog som han byggt kojor i som barn, samma skog i vilken han bekymmerslöst lekt med sina kompisar från grannskapet. Samma skog i vilken onanerat bakom en stor sten och fått sin första utlösning som trettonåring. Han tog upp säcken ur påsen och skakade den tills katten föll ut. Det var en liten hårig, blodig klump, tarmar hängde utanpå kroppen, det gick knappt att se vad det var. Han täckte över den med löv, förvissad om att skogens djur skulle ta hand om jobbet.

Säcken la han i plastpåsen, som han sedan placerade i botten på soptunnan utanför villan.

Han hade varit lika frågande inför kattungens försvinnande som föräldrarna.

Det festades överallt den här ljumma skolavslutningskvällen. Jakob Howe var runt på lite olika ställen, hade det småtråkigt. Han var klädd i vit t-shirt, en beige kavaj och ett par vita bomullsbyxor. Don Johnsson, sa någon. Han blev mer och mer varse att det var svårt att tala med människor. Han kunde hänga med till en början i det folk sa, men efter hand försvann liksom ljudet och han såg bara hur deras munnar fortsatte röra sig. Det surrade inne i huvudet på honom, men tankarna saknade sammanhang. Han kunde komma på sig själv med att tänka på någon scen ur en av alla de våldsfilmer han brukade se. Hans favoritscen var när en doktor spände fast en kvinna i en stol och sög ut hela hennes maginnehåll med en slem sug, till slut sögs även tarmarna ut. Eller så kunde han plötsligt börja tänka på scenen ur New York Ripper där mördaren sakta

pressar ett rakblad genom ögat på en kvinna i en säng.

Jakob var på hemväg när han såg Erik Ahl Komma från andra hållet. Jakob kände till honom bara till utseendet. Han hade alltid tyckt att de där punkarna var besynnerliga i sina utstyrselar. Men han tyckte att den här killen såg enbart löjlig ut, som ett missfoster. Han såg honom gå med sin lite hukade kropp med gitarrfodralet gnidande mot benet, han vek av vid badplatsen och satte sig på en bänk under ett träd. Platsen var som en gräsbetäckt udde som gick ut mot vattnet. Jakob satte sig intill honom på bänken.

”Du håller på med musik, va? Känner igen dig”, började Jakob, som förstod att killens självförtroende i mycket satt i musiken, och spelade på det, vilket lyckades.

”Ja... har precis haft en spelning...”

”Men hur ere med dig? Du verkar nere?”

”Inte bra”, svarade Erik. Han kände igen killen någonstans ifrån. Dessutom var han van att folk kom fram och hälsade. Den glädje Erik utstrålat på festen var bortblåst. Nu kom hans andra sida fram ”Det skulle vara skönt att komma bort”, fortsatte han

”Hur menar du då?” Jakob satte sig lite närmare.

”Att dö, jag passar inte in här”

”Hur hade du tänkt dö då?”, Frågade Jakob. Det blev tyst en lång stund. Erik öppnade en vinare som han skruvade av korken på och drack ur med djupa klunkar. Tårar rann nedför hans kinder.

”Jag vet hur man gör för att svimma av”, berättade Erik för den främmande killen.

”Jasså? Hur gör man då?”

”Men det är inget som dödar en, men har man ett rep runt halsen, så...”

”Och var får man tag i ett rep?” Undrade Jakob uppriktigt.

”Rep och rep. Jag har ju en gitarrsladd i den där”, sa Erik med en nick mot gitarrfodralet.

”Du menar att du hade tänkt använda den som rep?”

”Nånting sånt, ja”

”Du menar att fästa det i en trädgren och så...”

”Precis. Ska jag visa?”

”Det vågar du inte”

Erik tömde resten av vinet och slängde iväg flaskan. De hörde den studsas någonstans mot gräset, men den tycktes hålla. Erik gick fram till fodralet och lade det på marken, under trädet. Han öppnade fodralet och tog fram gitarrsladden som var fint ihoprullad. Han höll sladden och kastade den över grenen som var närmast marken. Han knöt en knut, kände att den höll och drog i sladden så den fäste mot grenen, som en ögla.

”Aha”, sa Jakob, ”Du menade så”

””Om man gör flera djupa knäböjningar efter varandra och sedan reser sig , håller för näsan och stänger munnen och försöker blåsa ut luft så tuppar man av”

”Vaddå”, undrade Jakob, ”har du testat det?”

”Ja, förfan, flera gånger.

Erik tog sladden och knöt en ögla även runt sin hals.

”Jag tror aldrig du skulle våga”, sa Jakob

Erik höll för sina näsborrar och gjorde en knäböjning. Han gjorde en till. Och ännu en till. Jakob räknade till sju stycken. Sedan höll sig Erik kvar i stående position och började falla framåt medan han alltjämt höll för näsan. Sladden sträckte sig mellan grenen och halsen. Jakob kunde ha rört vid den genom att sträcka ut sin arm. Erik stod lutad snett framåt då sladden var fullt utsträckt. En lång stund var det tyst, men så började han röra sig. Kanske tänkte han att det var för smärtsamt, att det var svårare än han trott? Han gjorde ansats att ställa sig och försökte ta tag i sladden som höll på att strypa honom. Jakob gick fram till honom. ”Nejnej”, sa han och tog tag i Eriks händer och bände bort dem från sladden. Erik var nu vid fullt medvetande, försökte få fram något, vilket bara blev till kvävda läten. Jakob såg sig omkring. De var helt ensamma på platsen och inte en människa inom synhåll. Han pressade ned Eriks händer mot sidorna och ställde sig bakom honom. Erik kämpade för att komma bakåt, men Jakob pressade honom framåt.

”Du har helt rätt”, viskade Jakob i Eriks ena öra. ”Du passar inte in, du lider bara.”

Erik var mycket svagare än Jakob, men hans dödskamp gjorde honom ändå så pass stark att Jakob fick ta i ordentligt. Han kände hur kroppen slappnade av och hur det började lukta av att Erik sket på sig. Stanken fick Jakob att börja hulka. Han kände att han fick erektion, var glad över mörkret så att han slapp se killens ansikte. När Jakob klev bort från kroppen stod den aningen framåtlutad med lätt böjda ben. Jakob tittade sig omkring igen, innan han snabbt började gå därifrån.

En av hans sångtexter blev hans dödsannons. Erik Ahl begravdes i en vit kista och antalet begravningsgäster vittnade om den sociala person han varit. Det var en blandning av kön, åldrar och tillhörighet, så många människor att alla inte rymdes i kyrkan samtidigt. Händelsen blev traumatisk för många i hans omgivning. De flesta som bodde i förorten kände till Erik. De unga människor som bevittnat hans suicidala beteende vid flera tillfällen bet sig i tungorna denna eftermiddag. För många skulle minnena aldrig försvinna. Camilla drömde att hon mötte honom vid pendeltåget och att han visade märket runt halsen och skrattade sitt hessa skratt. För samtliga närstående inleddes nu det mödosamma arbetet att gå vidare med sina liv. Eriks föräldrar fick beskedet av två polismän på morgonen efter skolavslutningen. Eriks vänner hade valfärdat till familjens lägenhet. De försökte trösta så gott de nu kunde.

Jakob Howe stod med sin vänstra axel lutad mot ett träd utanför kyrkan och höll armarna i kors. Sorgkläder undanbeddes i annonsen, men han hade klätt sig helt i svart i alla fall. Svart skjorta, svart slips, svart långrock, svarta byxor, svarta skor och till och med svarta solglasögon. Det långa håret var kammat bakåt. Han såg en kraftigt överviktig punktjej bland gästerna som satt på gräsmattan helt nedbruten av sorg, och han blev tvungen att kväva ett skratt. Det var verkligen helt fel tillfälle att skratta på.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emanuel H med Poeter.se id #7890 innehar upphovsrätten